

LBRIS

We know
books

MAKE

SOLUȚIA CRIZEI

Terminus a quo

editura rao

București, 2015

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
MAKE

Soluția crizei – Terminus a Quo / Make (Florian Goldstein).
- București : Editura RAO : Bursa, 2015
ISBN 978-606-776-067-5
ISBN 978-606-94018-0-4

316.48(498)

Editura RAO
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MAKE
Soluția crizei
Terminus a quo

Copyright © Meta Ring SRL, 2015

Copertă – grafică și ilustrație
Lucia Diaconescu

© Editura RAO, 2015
Toate drepturile rezervate

2015

ISBN 978-606-776-067-5
ISBN 978-606-94018-0-4

Cuprins

Explicație	7
Capitolul 1	9
1.1. Se schimbă Lumea!	10
1.2. Lumea s-a sfârșit	15
1.3. O mare de haos	19
Capitolul 2	
2.1. Răscrucea	25
Capitolul 3	
3.1. Criza religioasă, sub presiunea crizei financiare	31
3.2. Aburcarea omenirii în cărca omului	36
3.3. Perceperea lui Dumnezeu (I)	42
3.4. Perceperea lui Dumnezeu (II)	48
Capitolul 4	
4.1. Războiul religios al datoriiilor	54
A. Ce am spus și ce n-am spus	58
Capitolul 5	
5.1. Disparitatea	73
Capitolul 6	
6.1. Omenirea este o carte sacră	84
A. Apocalypsis	88
B. Ce-i de făcut?	99
C. Votul tău contează, dar... nu pentru tine	106
III.a. Propunerea abordării policentrice a problematicii crizei, din perspectiva teoriei haosului	115

D. Eurăzboiul	122
E. Distrugerea omenirii, stimulent suprem al economiei	131
F. Hypo Alpe Adria sau diferența dintre Europa și Atlantida	133
G. „...of Cyprus”	136
H. Drepturile Omului, doar pentru nemți	139
Nota autorului	153
Postfață	155
 Anexa 1	
Spre reforma sistemului monetar și financiar internațional, într-un mod care răspunde nevoilor tuturor popoarelor	157
 Anexa 2	
Către popor	178
 Anexa 3	
Problematica nihilismului	184
 Anexa 4	
Economia mondială în următorii 100 de ani	

Explicație

Înainte de orice pretenție, acesta este un volum care îmi reunește articolele publicate în ziarul BURSA, între anii 2010 și 2015, așa cum obișnuiesc să o facă unii dintre ziariști.

Cu câteva diferențe:

– nu am strâns toate articolele scrise în perioadă, ci le-am selectat pe acelea care tratează despre criza mondială, ba, chiar, dintre acelea, am ales doar o parte, ca să evit, pe cât posibil, repetiția de idei (ea este inerentă în jurnalistică, din cauză că oricare articol este publicat independent de celelalte și fiecare trebuie să se prezinte ca un univers complet);

– succesiunea publicării articolelor în acest volum este alta decât cea decurgând din cronologia publicării lor, deoarece am intenționat să sugerez structura discursului, de la constatarea fenomenologică a crizei, la cauzele ei de dincolo de adâncimea financiară; cronologia răzleată mai semnalează și că toate articolele provin dintr-o viziune unitară, una și aceeași, asupra procesualității crizei, indiferent de momentul evenimentului pe care îl comentez;

– ca să dau, cât de cât, coerență textului cărții, mi-am permis să tai cu foarfeca din articole, să inserez fragmente tăiate în alte părți decât în punctul inițial și să adaug fraze, acolo unde am simțit nevoia, cu libertatea dată de ideea că „eu te-am făcut, eu te omor”; în unele cazuri, am modificat titluri, am eliminat supratitluri care se repetau și unele „Note” care se refereau la relația mea cu cititorii, dar am indicat permanent titlurile originale și datele la care au fost publicate articolele; rezultatul reprezintă, probabil, baza pentru o altă carte, pe

care ar trebui să o scriu cap-coadă, dar nu cred că voi mai face și asta; aș fi foarte mulțumit dacă ar face-o altcineva.

Nu am actualizat informațiile cifrice prezente în grafice, tabele ori în text, nu doar pentru că ar fi fost dificil, ci și pentru că ar fi devenit ciudat; actualizarea cifrelor, însă, nu ar fi adus textului modificări de principiu (de exemplu, ce importanță ar fi avut să actualizez cifra valorii Produsului Intern Brut planetar, de la 50 de trilioane de dolari, la 71, când pentru datoria planetară inițială există evaluarea de un cvadrilion de dolari și, între timp, a crescut mai accelerat decât PIB-ul?!; și pe de altă parte, cifrele au fost actualizate, într-un articol ulterior, reprodus în carte).

Sincer, eu însumi citesc rezultatul cu interes, pentru că este ca și când asamblez un puzzle cu piesele desenate bucată cu bucată, iar nu tăiate din imaginea de ansamblu.

Pentru mine este încântător că funcționează, deși niciodată, după ce am învățat să scriu, nu am intenționat să fac o carte; cu vreo șai-zeci de ani în urmă, pe la vârsta de patru ani, am tăiat câteva hârtii cu foarfeca, le-am desenat și apoi le-am cusut împreună, ca obiect numit „carte“.

Deci, aceasta este a doua carte din viața mea și a fost făcută la fel.

AUTORUL

Capitolul 1

În care arăt de ce este zadarnic să căutăm o soluție de natură financiară pentru criza financiară mondială: ea nu există.

Logica socială este supusă unor frontiere omenești, mai restrânse decât aritmetica nelimitată a finanțelor, aceasta din urmă forțându-i granițele dincolo de suportabilitatea sistemelor noastre de organizare.

Ne aflăm în acest punct.

După Marx, lumea a devenit marxistă sau antimarxistă, nimeni ignorându-l fără pericolul să rămână ignorant, astfel că a devenit prezent în orice teorie cuprinzătoare din economie, oricât l-ar respinge.

În cheie marxistă, noțiunea de „forțe de producție” include noțiunea de „capital financiar”; dar, odată cu practica „relaxării cantitative”, aplicată la emisiunea de dolari americani și de euro, „capitalul financiar” crește după dorință (în principiu, nelimitat), conducând, implicit, la „dezvoltarea” arbitrară a „forțelor de producție” (aș zice, „nominale”), fără altă corelație decât, doar, cu șirul numerelor naturale, în funcție de nevoia subiectivă de creditare.

Asta presează asupra trăinicieii „relațiilor de producție” (definite de „relația capitalistă de proprietate asupra mijloacelor de producție”), aspirând să le sfărâme și să treacă la alt „mod de producție”.

Adică, o nouă „orânduire”, alta decât capitalismul.

Karl Marx a fost contemporan cu Jules Verne, iar teoria sa în economie împărtășește un același spirit vizionar al epocii – dar, nu în tehnică, cât în modelarea capitalismului (care încă se mai găsea în stadiu timpuriu) –, astfel că nu-i putem reproșa incapacitatea ca, dincolo de profeticul

„Capitalul”, să mai și prezică schimbul de locuri între rolul finanțelor și cel al producției, inițiat în ultima treime a secolului trecut.

Paradoxal este că voința „relaxării cantitative” urmărește să mențină „orânduirea” (și, implicit, conservarea ierarhiilor actuale din economie).

În ambele variante, este vorba despre „orânduire”.

Capitolul semnaleză că noțiunea de „criză” a fost greșit redusă la domeniul financiar, căci ea se vădește o criză a rânduiei omenești, indiferent de pe ce doctrină economică pornește aprecierea.

1.1. Se schimbă Lumea!

BURSA / 28.09.2011

Stimați colegi, planeta se află într-o perioadă crucială – Lumea noastră, a tuturor, este pe cale să se schimbe!

Fundamentul financiar al crizei:

Datoria totală a planetei:	1 150 de trilioane de dolari
Produsul intern brut al planetei:	50 de trilioane de dolari
Descoperit de plată:	1 100 de trilioane de dolari ¹

Falimentul Greciei este o certitudine în tot mai multe discursuri europene, Danemarca, Finlanda și Germania ridicând pretenții care frizează fragmentarea acestei țări suverane, membră a Uniunii Europene.

1. Îndatorarea globală nu poate fi calculată cu acuratețe nici măcar de FMI; variantele care circulă sunt într-atât de diferite ca ordin de mărime, încât cifra publicată aici, fiind cea mai severă întâlnită în cursul documentării noastre, a dobândit statutul de „cifra noastră favorită”, ca să sugereze că, de fapt, nu există nicio ieșire din criză; desigur, alte cifre (care sunt veridice) nu ar ilustra o astfel de disproporție absurdă, dar nu ar face în nici un chip mai rezonabilă această criză plină de absurd. Singurul raționament posibil în fața celor două cifre – a datoriei globale enorme, vizavi de producția neînsemnată a planetei – este că sistemul economic mondial nu funcționează și că orice soluție financiară este un paliativ. Că, în realitate, lumea trebuie să se schimbe.

Ideea dezintegrării Zonei Euro se găsește în scenariile rulate prin cancelariile occidentale, fiind subiect de calcul, într-un Raport al Union des Banques de Suisse, privitor la costurile exorbitante ale ieșirii din moneda europeană.

Același Raport lansează ideea că dezintegrarea Zonei Euro face loc războiului în Europa, o amenințare care netezește o altă idee, lansată de cancelarul Germaniei, Angela Merkel și președintele Franței, Nicolas Sarkozy, pentru unificarea politică a Uniunii Europene, într-un stat cu guvern propriu.

Spectrul războiului a defilat luni, în Marea Egee, unde Turcia și Grecia (ambele, membre NATO) au desfășurat fregate de război și submarine poziționate pentru luptă, unele contra celorlalte, în conflictul explorării zăcămintului de gaze și țiței de către o companie americană (cu sprijinul Israelului), găsit în apele Ciprului, estimat că ar fi cel mai mare din cele explorate în ultimii zece ani, capabil să satisfacă necesitățile Statelor Unite, timp de un an (un submarin rusesc, privit de greci drept aliat, a parcurs Marea Mediterană, în drum spre zona de conflict, care s-a amânat prin intervenția europeană și în urma discuției telefonice la nivelul premierilor din Grecia și Turcia).

Statele Unite lansează, în disperare de cauză, un program guvernamental pentru crearea de locuri de muncă, încovoiate sub povara unei datorii la care economia americană nu poate face față.

Investitorii își retrag banii din băncile europene, speriați de slăbiciunea lor (președintele american Barack Obama a declarat, luni, că lumea este speriată de incapacitatea băncilor europene să reentre în funcțiune), slăbiciune generată de achiziția obligațiunilor emise de state precum Grecia, Irlanda, Islanda, Italia, Spania, Portugalia, despre care se știe că nu sunt capabile să și le onoreze (Grecia a anunțat oficial că statul nu mai are bani să funcționeze, pentru luna octombrie, când speră să primească 8 miliarde de euro).

Dar, toate monedele majore, începând cu Euro și Dolarul, prezintă riscuri extrem de ridicate, astfel că investitorii nu știu unde să

fugă cu banii lor, iar consultanții se străduiesc să inventeze alte monede de refugiu (ele, de fapt, nu rezistă, decât temporar).

Proiectul capitalizării Fondului de salvare european (FESE) cu 2-3 trilioane de euro se află în faza de „idee”, aprinzând vremelnice imaginația burselor europene, fără ca nimeni să poată spune dacă planul poate fi realizat în timp util, prin comparație cu violența și accelerația evenimentelor crizei.

Șeful FMI, Christine Lagarde, a avertizat că, la momentul previzibil al declanșării colapsului financiar mondial, cataclismul va mătura întreaga planetă și că nu există nici un ascunziș ferit, pentru nimeni.

Acest mesaj, incredibil de alarmist, nu a avut niciun ecou în presa noastră.

Televiziunile noastre continuă să se ocupe de „Gravele acuzații aduse lui Truică”, în timp ce un ziar de ieri, cu pretenții de seriozitate, titrează „Irina Truică și-a ridicat fusta la tribunal ca la ginecolog”, după ce a deschis prima pagină cu titlul „De ce i se spune <chinezul> premierului Boc”; în cuprinsul ziarului nu se găsește nici măcar o știre despre criză.

Una dintre publicațiile cu pretenții de specializare financiară a deschis prima pagină de ieri cu titlul „Carrefour anunță un nou plan de expansiune”, exilând cele trei știri modeste despre criză în pagina 14, ca și când problema nu ne-ar privi direct.

Pe site-ul unei alte publicații cu pretenții de specializare financiară, care a renunțat să se mai tipărească și mai există doar pe Internet, poziția singurei știri despre criză se găsește printre ultimele, jos, jos de tot.

O gazetă economică, altădată aflată în preferințele cititorilor, publica, la deschiderea din prima pagină, titlul „Așa optimism mai rar: Bursele cresc puternic” (un articol care nu este vreun pamflet sau vreo luare peste picior).

Organul de presă care pare să fi înțeles că gravitatea situației mondiale are implicații amănunțite pentru noi este PRO TV (oricât

am avea motive să nu ne placă asta), alocând subiectului crizei bucați sănătoase din timpul rezervat știrilor.

Dar, singure, ziarul BURSA și o televiziune nu pot acoperi necesitatea de informare a publicului asupra unui fenomen cum este această criză, care evoluează într-atât de amplu, divers și accelerat, încât taie respirația și excede redacțiile unor organizații de presă cu mult mai îndelungată tradiție din lume.

Alaltăieri dimineață, moderatorii postului de televiziune britanic BBC au rămas fără grai la comentariul brokerului independent Alessio Rastani, care a spus: „Credeti că guvernele statelor conduc lumea? Nu, Goldman Sachs conduce lumea!”

BBC nu este blogul vreunui obsedat de influență malefică iudeo-masonică.

Iar Alessio Rastani a adăugat: „Această criză este un cancer, dacă pur și simplu stăm și așteptăm întruna să treacă, se va întâmpla la fel ca în cazul cancerului, va crește până va fi prea târziu!”

Încă o dată: BBC este BBC!

Aceeași bancă elvețiană Union des Banques de Suisse, care ne-a avertizat cu două săptămâni în urmă asupra pericolului războiului civil în Europa, a revenit, ieri, cu un Raport despre trei scenarii ale desfășurării, în continuare, a crizei, începând prin a afirma că am intrat într-o nouă fază, extrem de periculoasă.

Este o perioadă diferită de altele.

În general, noi, ca popor, suntem obișnuiți cu crizele.

Trăim în criză de când ne-am născut și un avertisment cum este acesta de față poate să ni se pară exagerat: este un mesaj negativist, „ne strică Karma”, preferăm o știre despre divorțul lui Pepe – este mai normală și ne putem vedea de treabă, mai departe, netulburati.

Dar, într-adevăr, acum este ceva diferit.

Pericolele au crescut dincolo de nivelul la care puteau fi ignorate.

Speranța detensionării încă mai subzistă, dar proporția ei s-a subțiat într-atât, încât este impardonabil ca publicul să nu ia cunoștință de

pericolul la care este expus și să fie luat prin surprindere, dacă, Doamne ferește!, va fi lovit cu puterea la care se așteaptă finanțistii lumii.

În subiectul crizei, autoritățile noastre se află într-o condamnabilă tăcere – declarațiile anemice de joi, ale președintelui Traian Băsescu, la postul de televiziune B1 („Sentimentul meu este – chiar dacă nimeni nu poate previziona – că în 2012 există un risc major de revenire a recesiunii”), minimalizează alarma, când adevăratul pericol este ca planeta să intre nu în „recesiune”, ci de-a dreptul într-o depresiune mai gravă decât cea din anii '30 ai secolului trecut.

În aceste condiții de lipsă de responsabilitate și reacție a autorităților noastre celor mai înalte, presa ar trebui să-și îndeplinească vocația cetățenească.

Nu ne mai interesează calitatea autorităților.

Nu mai sunt condiții pentru asta.

Importantă, acum, este calitatea presei, în slujba cetățenilor.

Hei! Presa! Se schimbă Lumea! / BURSA / 28.09.2011

1.2. Lumea s-a sfârșit

BURSA / 14.07.2013

Optimiștii nu pot crede nici în ruptul capului în sfârșitul lumii, deși sfârșitul lumii se află în fața lor, îl văd, îl pipăie, îl trăiesc.

Desigur, nu este vorba despre exploziile solare, despre schimbarea polilor sau despre scufundarea continentelor și inundațiile devastatoare, în urma cutremurelor generalizate.

Nu, nu este vorba nici măcar despre războiul atomic.

Este vorba, „doar”, despre sfârșitul lumii cunoscute.

Da, sfârșitul lumii cunoscute a avut loc, deja.

Că ne dăm seama sau nu ne dăm seama, asta nu schimbă situația.

Ceea ce trăim în prezent nu mai este lumea pe care o cunoșteam și nu seamănă cu nimic din ceea ce cunoaștem.

Trăim în plin necunoscut.

De mii de ani, civilizația noastră se bazează pe creditul cu dobândă.

Sclavagism, feudalism, capitalism, comunism și iar capitalism – toate sunt sfredelite de creditul cu dobândă.

Fie că are loc un împrumut între persoane, fie că se petrece între persoane și instituții, fie numai între instituții, noțiunea de „credit cu dobândă” se află în temeiul oricăreia dintre organizările sociale, traversându-le indiferent de „relația de proprietate dominantă” (cum ar spune-o Marx).

Ei bine, ne aflăm, deja, dincolo de asta.

În aprilie, am scris în BURSA un articol intitulat „...of Cyprus” (vezi pe site la 11.04.2013), unde am semnalat:

„De când a fost formulată ideea recapitalizării ei cu bani confiscați de la deponenți, nu mai putem să vorbim despre «Bank of Cyprus», ci simplu, doar despre «of Cyprus».

Dacă tot e să ne batem în definiții, atunci trebuie spus că sfeterisirea banilor deponenților nu corespunde noțiunii de «bancă», deoarece,

fundamental, ea prestează servicii de păstrare a banilor și plată la ordinul proprietarilor banilor.

Deci, ... «of Cyprus»“

Cititorii au apreciat articolul și au râs ca de o glumă (mi se păruse și mie că poanta e bună).

Dar, de fapt, nu doar glumisem.

Subiectul este grav, subiectul este esențial, subiectul privește temeiul lumii noastre.

Subiectul privește dicționarul.

Da, în realitate, „bail in“-ul cipriot a surpat noțiunea de „bancă“ din dicționarul lumii.

Și nu ne-a mai furnizat vreo altă definiție.

Ne-a lăsat în fundul gol.

Astăzi, când mai rostim „bancă“, nu știm la ce ne mai referim, pentru că sunt două: una care, din câte știam, îți păstrează banii și alta care ți-i ia.

Tu din care „bancă“ folosești: din aia sau din ailaltă?

Vor fi unii care să spună că exagerez, că asta-i în Cipru și că să fie la ei, acolo, că noi nu avem problema și nici nu o vom avea.

Fraților, greșiți!

În primul rând, greșiți pentru că nu sunteți atașați noțiunilor de dicționar.

Haideți să vedem: credeți că dacă Teorema lui Pitagora se dovedește că nu-i validă pe Marte, atunci va mai rămâne validă pe Pământ?

Dacă așa credeți, atunci dovediți candoare, dar nu rigoare logică.

Nu, dacă Teorema lui Pitagora nu-i validă pe Marte, atunci nu mai are universalitate și prin urmare, nu mai are o regulă de aplicabilitate; de aceea, pe Pământ, Teorema nu ar mai fi adevărată, decât la nivelul fenomenologiei, al aparenței întâmplătoare, fără să mai fie necesarmente validă.

Cam asta-i situația și cu „...of Cyprus“: din momentul în care dicționarul și-a inclus, în definiția noțiunii de „bancă“, contrariul definiției, restul băncilor din lume mai funcționează așa cum știam până

acum doar la nivelul aparenței întâmplătoare, fără ca asta să mai fie necesarmente valid.

Dar, desigur, optimiștii vor privi argumentul meu de natură noțional-logică drept un talmeș-balmeș speculativ.

N-am nici o pretenție să fiu convingător astfel și de aceea am și spus, la debutul argumentului, că îl invoc, doar, „în primul rând“.

Pentru că există și un „al doilea rând“, care urmează imediat.

În al doilea rând...

Ah, mi-e milă!

În al doilea rând, Jörg Asmussen, membru al Comitetului Executiv al Băncii Centrale Europene, a anunțat, în discursul său ținut marți, în fața Consiliului Atlantic, nu doar că măsurile din Cipru vor fi generalizate în Europa (cum, de altfel, se știa), nu, nici că măsurile de acolo vor fi aplicate la scară continentală, începând cu întâi ianuarie 2019 (cum se vehiculase că ar fi fiind agreeat), ci că el consideră că fie și anul 2016 (cum recent a propus Parlamentul European) este mult prea îndepărtat pentru urgența aplicării acestor măsuri, în întreaga Uniune Europeană, și că ele trebuie adoptate la întâi ianuarie 2015.

Adică, imediat după sfârșitul anului viitor, când Traian Băsescu nu ne va mai fi președinte.

Mă rog, cred că mandatul lui Băsescu nu are nici o legătură cu opinia lui Jörg Asmussen, cum că băncile falite trebuie să aibă dreptul legal să le fure banii deponenților, în schimb opinia lui Băsescu ca să ne bagem în moneda Euro, chiar și în condițiile în care Euro se duce dracului, pare să aibă o legătură cu idioțenia lui Jörg Asmussen.

Pe baza a ceea ce susține Asmussen, obscuranțiștii ar putea reinterpretă calendarul Maya, arătând că lumea se va sfârși odată cu mandatul de Președinte al lui Băsescu de România.

Dar, desigur, ar greși, pentru că lumea s-a sfârșit deja, chiar cum profetiseră mayașii, la încheierea anului 2012, pentru că „Bank of Cyprus“ și-a pierdut „bank“-ul, în primăvara lui 2013.

Acum, definiția depunătorului este: „Un cretin care-și dă banii munciți băncii, pe degeaba“.